

alex porc

**No canis phaecalia in the parcus
-teatru abraziv-**

alex porc

**NO CANIS PHAECALIA
IN THE PARCUS
- teatru abraziliv -**

Iași, 2009

Lumen

alex porc
No canis phaecalia in the parcus
- teatru abraziv –

Editura Lumen este acreditată CNCISIS sub nr 003
www.edituralumen.ro, www.librariavirtuala.com

Redactor: Morariu Irina Maria
Ilustrație copertă: Otilia Vanda Ciuban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale:

porc, alex

No canis phaecalia in the parcus/ alex

porc. - Iași : Lumen, 2009

Pag. 201

ISBN - 978-973-166-107-0

821.135.1-2

alex porc

**NO CANIS PHAECALIA
IN THE PARCUS
- teatru abraziliv -**

Iași, 2009

Lumen

**Pagin 1 sat
goal inten ionat**

Dedic această carte fiicei mele

Antonia Iulia,

Soției mele

Otilia Vanda

Și lui George Verdeș

(știe el de ce)

Pagin 1 sat goal inten ionat

Cuprins:

<i>Despre.....</i>	<i>9</i>
<i>X!, Y?.....</i>	<i>51</i>
<i>Cheia în broască.....</i>	<i>95</i>
<i>Femei geografice.....</i>	<i>153</i>
<i>Lori cel sf vs Vaca umană.....</i>	<i>167</i>

Pagin 1 sat goal inten ionat

Despre

-Brioșă într-un act-

PERSONAJELE

PROMETEA

VULTURUL

BĂRBATUL

FEMEIA

POLIȚAIUL

(La ridicarea cortinei, Prometea zace pe stâncă înlănțuită. Prometea este varianta feminină a Prometeului arhicunoscut, pe care îl știm cu toții. Vulturul încă nu e pe scenă. Bineînțeles, și Vulturul este chiar acel Vultur, și nu altul. Actorul care va interpreta Vulturul trebuie să aibă certe calități de vultur mitic, adică să fie în primul rând frumos, voinic, și să știe zbură. Prometea trebuie neapărat să aibă ficut sănătos, tocmai pentru că nu-l mai are. Prometea nu este o bețivă!)

PROMETEA: M-am plictisit! Zău că m-am plictisit! Vulturul meu vine așa de rar, iar ceilalți vulturi mă măsoară cu dispreț din înalturi când trec. You ain't got no friends and all the others they hate you! Și pentru ce? Pentru ce s-a ajuns la situația asta? Pentru că mi s-a făcut milă de aceste mândre creaturi care sunt oamenii și care se ascundeau de foc în loc să-l înrobească. Dar să nu uit că sunt și eu om, la urma-urmei, așa că mi-am dat focul și mie însămi. Aș putea, dacă aș mai avea focul, să îmi dau foc în semn de protest, sau să mă apuc și eu de fumat „Bran”, dacă tot e la modă. Dar nu, mi-au luat focul, și în schimb mi-au dat vulturul ăsta care, ce-i drept, era mândru și frumos, voinic și falnic.... iaua-iaua, dar acum ar trebui să ieșim amândoi la pensie. Oare cât o fi pensia de Prometea, având în vedere că nu sunt

bugetară? Ar trebui să fie mare, dacă e adevărată povestea cu focul. Mai bine dădeam maimuțelor focul, dar nu, că atunci m-ar fi chemat altfel. Mowglia, sau așa ceva, oricum. „The simple bare necessities, the simple bare necessities of life!” (*Aici cântă, dacă știe melodia. Dar n-o știe.*) Când vine vulturul, am să-i spun că m-am săturat de monotonia asta și că vreau să-mi povestesc despre oameni, fiindcă în afară de faptul că își dau foc în semn de protest (împotriva cui?), că fumează țigări „Bran” (ce-or mai fi și astea?) și povestea lui Mowgli nu mai știu nimic. De fapt, acum îmi aduc aminte, nici Mowgli nu a dat maimuțelor focul. Poate nici nu mai vine vulturul, că după câte observ apare din ce în ce mai rar. Se vede treaba c-a îmbătrânit. La început, când era tânăr (și eram și eu, ehei!) venea în fiecare zi și-mi ciugulea ficatul cu nădejde. Mai nou nici nu mai simt vreo durere, poate că doar mimează, că altfel nu-mi explic, deși de-atâtea mii de ani nici nu-i sigur că mai am ficat. Atunci el n-are nici o vină, pur și simplu nu are ce să mai ciugulească, pentru că legenda spune clar că „vulturul venea în fiecare zi și-i ciugulea lui Prometeu ficatul.” Nu altceva. Ficatul. Ah, dar iată-l pe vultur. Bună ziua, vulture!

VULTURUL (*E îmbrăcat în blue-jeans și cămașă în carouri și încălțat cu bocanci negri. Intrând, dacă se poate în zbor*): Bună să-ți fie inima, Prometea meal

PROMETEA: În ce an suntem?

VULTURUL: În 1998.

PROMETEA: Am o problemă, pe care poate că mi-o poți tu rezolva. Te rog, spune-mi, mai am sau nu ficat?

VULTURUL: Nu mai ai de vreo mie de ani. Dar nu-i mare lucru, văd că te descurci foarte bine și fără.

PROMETEA: Da, cred că mă descurc destul de bine. Dar, te rog spune-mi, oamenii mai au fificați?

VULTURUL: Unii da, alții nu și majoritatea nu prea.

PROMETEA: Cum adică „nu prea”?

VULTURUL: Adică mai au doar resturi de ficat.

PROMETEA: Cu alte cuvinte, au și ei câte un vultur care le ciugulește ficatul? Chestia asta, drept să-ți spun, nu mi-ar pica bine deloc.

VULTURUL (*râzând*): Stai liniștită, cum să aibă fiecare câte un vultur? Nici nu prea mai există mulți vulturi. Pe vremuri erau destui, dar acum sunt foarte rari.

PROMETEA: De ce? Unde au dispărut?

VULTURUL: Au dispărut din cauza oamenilor.

PROMETEA: Din cauza oamenilor? Vreau să știu mai multe despre asta.

VULTURUL: Există ceva dat de om naturii, și acest ceva se numeste poluare. Poluarea asta înseamnă degradarea mediului ca urmare a activității umane.

PROMETEA: Și cum, natura nu face nimic să reechilibreze situația?

VULTURUL: La început se putea, dar acum omul poluează mult prea mult pentru capacitatea de redresare a naturii. Mai ales că, pe de altă parte, tot omul taie și pădurile care oxigenează atmosfera.

PROMETEA: Adică își face singur rău? Întreb asta fiindcă nu cred că omul va supraviețui naturii.

VULTURUL: Da, omul e un animal inconștient.

PROMETEA: Eu știam că omul e o ființă superioară animalelor.

VULTURUL: Asta o zic ei, adică pardon, o ziceți voi, oamenii.

PROMETEA: Mai e ceva ce nu am înțeles: dacă nu au și ceilalți oameni câte un vultur care să le ciugulească ficatul, atunci de ce „nu prea” au ficați?

VULTURUL: Păi există cam două motive principale: unii beau foarte mult și alcoolul le distruge ficatul, iar alții au un organism mai puțin rezistent și primesc boli de ficat care le distrug ficatul.

PROMETEA: Dar de ce beau oamenii alcool, dacă știu și ei că le face rău?

VULTURUL: Ți-am zis, omul e un animal inconștient. Dar au și motive mai directe, cum ar fi să-și uite necazurile, să aibă mai mult curaj, sau pur și simplu să se îmbete.

PROMETEA: A, da, bine că mi-am adus aminte. Voiam să-ți spun că m-am plictisit să tot stau pe stâncă și să te aștept, și că vreau și eu să fac ce fac oamenii.

VULTURUL: Dar, te rog să mă crezi, nu merită.

PROMETEA: Eu nu știu asta, și vreau să mă conving.

VULTURUL: Prometea, te rog, nu-mi cere să te învăț să faci ce fac oamenii, fiindcă tu ești singurul om pe care într-adevăr îl respect. Tu nu faci rău nimănui, nici măcar ție. Copiii care citesc așa-zisele „legende din Olimp” te compătimesc pentru suferințele prin care treci tocmai pentru că i-ai ajutat pe oameni. Copiii sunt de partea ta, unii chiar și plâng când citesc legenda cu vulturul (adică eu) care îți ciugulește ficatul, dar în același timp se pregătesc să-și ruineze viața. Copiii sunt puri, dar n-au nici o șansă atâta timp cât trebuie să crească printre „oamenii mari”. Tu ai avut șansa de a trăi departe de ei, ai scăpat de murdărie, tocmai

pentru că aveai prea mult curaj. Ceea ce fac oamenii când spun că le-ai dat focul din prea multă dragoste pentru ei e un fel de narcisism. Nu, tu ai hotărât să încerci asta tocmai fiindcă părea imposibil de realizat. Narcis are foarte mulți urmași, Prometeu însă foarte puțini. Norocul tău, șansa ta a fost că pedeapsa pe care ai primit-o de la zei pentru răzvrătirea ta te-a izolat de oameni și te-a imortalizat în legendă. Pentru că erai înlănțuită pe piscul ăsta nu ai putut ieși din legendă și ai rămas pură. Murdăria nu intră în legendă! De ce nu vrei să înțelegi? De ce vrei să te distrugi?

PROMETEA: Nu, eu nu vreau să cobor între oameni să învăț viața lor. Nu. Eu vreau să rămân aici și, cu ajutorul tău, să trăiesc și eu unele din experiențele lor, să văd ce am pierdut stând în vârful de munte atâta vreme.

VULTURUL: Dar și asta e foarte riscant, fiindcă dacă încerci experiențele oamenilor, riști să devii asemeni lor, și s-ar putea să fie ireversibil. S-ar putea să nu mai poți să te întorci la starea de lucruri de acum și să rămâi muritoare.

PROMETEA: Dar nu sunt și eu ființă umană, deci muritoare?

VULTURUL: Ești legendă, deci ești nemuritoare. Coborând din legendă îți pierzi, aproape cu siguranță pot spune, imortalitatea.

PROMETEA: Iau asupra mea acest risc. Înțeleg-mă, vreau doar să aflu cum își duc viața ceilalți, muritorii, nu pot deveni asemeni lor doar imitându-i.

VULTURUL: Asta cam așa e, nu poți deveni asemeni cuiva doar imitându-l, fiindcă atunci ar fi plină lumea de genii și n-ar mai exista prostie. Și asta cred că ar fi foarte dăunător pentru societatea umană. Nimeni nu ar mai munci, toți ar face artă sau ar

deveni savanți. Dar nu despre asta era vorba. Insist în hotărârea mea de a te convinge să renunți la punerea în practică a acestei idei. Ce-i drept, îți trebuie mult curaj pentru asta, dar dacă stai să cumpănești bine, nu poți decât să renunți. Te rog, mai gândește-te!

PROMETEA: Tot nu am înțeles prea bine de ce am trăit eu până acum atâtea mii de ani. Mi-ai zis ceva legat de legendă, dar totuși nu mi-e prea clară treaba.

VULTURUL: E foarte simplu: ai devenit nemuritoare tocmai fiindcă zeii te-au pedepsit că ai furat focul de la Hefaistos și te-au înlănțuit pe stâncă, deci ai devenit legendă. Iar eu odată cu tine.

PROMETEA: Dar un om care nu e legendă cât trăiește, vreau să zic un om de rând, un om normal?

VULTURUL: De o vreme încoace broaștele țestoase trăiesc mai mult decât oamenii. Aproape toți oamenii mor înainte de a atinge o sută de ani. Sunt doar câțiva care trec de sută, dar în general un om trăiește maximum șaptezeci-optzeci de ani.

PROMETEA: Dar de ce așa de puțin?

VULTURUL: Tocmai datorită bolilor, poluării, stresului, etc., cu alte cuvinte datorită rătăției care tot crește înăuntrul lor de la generație la generație.

PROMETEA: Adică oamenii, cu cât sunt mai răi, mor mai repede?

VULTURUL: Nu, asta se întâmplă în timp. Oamenii trăiesc din ce în ce mai puțin pe măsură ce trec generații. În rândurile aceleiași generații, situația e tocmai inversă: oamenii mai răi trăiesc mai mult decât cei buni. Există și un proverb care spune că „Jarba rea nu pierе”, dar care nu trebuie luat textual. El înseamnă de fapt

că oamenii buni trăiesc mai puțin decât cei răi. Exact ce-ți spuneam eu adineauri. E aici o contradicție, mai corect spus un paradox, dar viața oamenilor e plină de contradicții, și la fel e cu fiecare om în parte.

PROMETEA: Sună foarte interesant. Deci eu pe de o parte sunt rea, fiindcă am trăit foarte mult, dar pe de altă parte sunt bună, pentru că am trăit mai multe generații.

VULTURUL: Să nu amestecăm lucrurile. Legenda are alte proprietăți. De exemplu, eu nu mai am cioc, pene, aripi, gheare, ci mâini, unghii late, gură, pilozitate redusă. Ți se pare că semăn a vultur?

PROMETEA: Nu, arăți exact ca un om.

VULTURUL: De fapt chiar om sunt; legenda m-a umanizat și mi-a dat și nemurirea. Înainte de a deveni legendă, datorită ție aveam doar mâncare. Trebuie să recunosc că ficatul tău se regenera foarte rapid. Din păcate odată eram foarte flămând și ți l-am mâncat pe tot, iar de-o mie de ani nu mai ai ficat, după cum ți-am spus. Un ultim avertisment vreau să-ți mai dau, să te determin să-ți schimbi hotărârea: dacă nu-ți pasă ce se va întâmpla cu tine (ah, curajul ăsta prostesc!), te rog să faci asta pentru mine. Eu pierd și nemurirea și graiul articulat. Gândește-te numai de cât timp suntem împreună; vrei să pierdem prietenia asta a noastră, care e atât de durabilă, din cauza unui capriciu?

PROMETEA: Nu cred că putem pierde ceva doar fiindcă vreau să gust și eu din plăcerile nevinovate ale oamenilor.

VULTURUL: „Nevinovate"! Pfa, mă faci să râd!

PROMETEA: Bine, atunci vinovate sau cum or fi, tot nu cred că voi deveni prin asta un om asemeni lor, așa că hotărârea am luat-o deja. Vreau să simt și eu că sunt om!

Continuarea acestui volum o puteți lectura achiziționând volumul de pe

www.editalumen.ro

www.lumenpublishing.com

sau din librăriile noastre partenere.

*Oamenii trăiesc acum în umbra
unor hârtii care se numesc bani.*

*Sunt niște hârtii miciuțe care nu
valorează nimic în ele însele, dar
în schimbul lor poți să primești
orice ți-ai dori, cu condiția să ai
destule hârtiuțe. Hârtiile acestea
au, fiecare în parte, câte o serie
numerică după care pot fi
deosebite. Numerele sunt, de fapt,
o alăturare de cifre care îți*

*dezvăluie, convențional, răspunsul la întrebările „cât? câtă? câți? câte?”.
Totul e o convenție în toate activitățile oamenilor. Doar oamenii cu adevărat
liberi și nebunii ies din convenții. Dar oamenilor liberi tot nebuni li se zice.*

alex porc

ISBN 973-166-107-7

Conținutul acestui volum nu
reprezintă în mod necesar
punctul de vedere al Editurii
Lumen sau al finanțatorilor

Publicat cu finanțarea:

media
LUMEN
www.EdituraLumen.ro